

**НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ
В ДОНЕЦЬКІЙ ОБЛАСТІ
СЛІДЧЕ УПРАВЛІННЯ**

вул. Винокурова (Дніпросталівська), 2, м. Дніпро, 49051
su_kanc@dn.police.gov.ua

**ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру**

м. Дніпро

«28» 04 2025 року

Слідчий відділу розслідування злочинів, учинених в умовах збройного конфлікту, СУ ГУНП в Донецькій області старший лейтенант поліції Свиридов Олександр Миколайович, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 42021000000001580 від 29.07.2021 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст. ст. 36, 42, 276, 277, 278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Трубіцину Ігорю Івановичу, 02.01.1969 року народження, уродженцю смт Куйбишево Запорізької області, громадянину України, раніше не судимому, т.зв. начальнику Донецького слідчого ізолятору Державної служби виконання покарань міністерства юстиції ДНР, відоме місце проживання та реєстрації: Донецька область, м. Донецьк, вул. Щорса, буд. 116, документованому паспортом громадянина України серії ВА 334977, виданим Червоногвардійським РВ ММУ УМВСУ в Донецькій області,

про підозру у жорстокому поводженні з цивільним населенням, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Трубіцин Ігор Іванович:

З лютого 2014 року представниками Російської Федерації (далі – РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі – ЗС РФ), яке керівники РФ назвали переміщенням військових підрозділів у межах звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечили військову окупацію території АРК і м. Севастополя. 18.03.2014 РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно з цим протягом березня та на початку квітня 2014 року під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих РФ, взяли під контроль будівлі, у яких були розташовані органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07.04.2014 в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27.04.2014 в м. Луганську - терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які досі функціонують.

Внаслідок військових дій у період із травня по серпень 2014 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими РФ (зокрема окупаційною адміністрацією РФ) починаючи з 07.04.2014, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII та з цього моменту перебувають під ефективним контролем РФ.

Відповідно до ст. 2, спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, Конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Таким чином, з лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм МГП).

Згідно з ч. 1 ст. 4 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 (далі – Конвенція) особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Згідно зі ст. ст. 27, 29 вказаної Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу. З урахуванням положень стосовно здоров'я, віку та статі, сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, має право поводитися з усіма ними однаково, без жодної дискримінації, зокрема стосовно раси, релігії або політичних переконань. Сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Положеннями ст. ст. 31, 32 вказаної Конвенції передбачено, що жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей; забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під владою Високих Договірних Сторін. Ця заборона поширюється не лише на тортури, тілесні покарання, калічення особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поведження з боку як цивільних, так і військових властей.

Відповідно до ст. 47 зазначеної Конвенції особи, що перебувають під захистом, які знаходяться на окупованій території не будуть у жодному разі та жодним чином позбавлені переваг цієї Конвенції у зв'язку з будь-якими змінами, запровадженими стосовно керівних установ чи управління цією територією внаслідок її окупації, або у зв'язку з будь-якою угодою, укладеною між властями окупованої території та властями окупаційної держави, або у зв'язку з анексією окупаційною державою всієї або частини окупованої території.

Згідно зі ст. 55 Конвенції окупаційна держава зобов'язана за допомогою усіх наявних засобів забезпечувати населення продуктами харчування та медичним матеріалами; зокрема, постачати необхідні продукти харчування, медичні матеріали та інші припаси, якщо ресурсів окупованої території виявиться недостатньо.

У свою чергу нелюдяне поведження з особами, які перебувають під захистом, відповідно до ст. 147 Конвенції, є серйозним порушенням.

Статтею 11 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), передбачено, що фізичному і психічному стану здоров'я і недоторканності осіб, що перебувають під владою супротивної сторони, або затриманих чи яким-небудь іншим чином позбавлених свободи в

результаті ситуації, зазначеної у статті 1, не повинно завдаватися шкоди шляхом якоїсь невинуваченої дії або бездіяльності. Будь-яка навмисна дія чи навмисна бездіяльність, що серйозно загрожує фізичному чи психічному стану або недоторканності будь-якої особи, яка перебуває під владою супротивної сторони, до котрої вона не належить, та які або порушують будь-яку із заборон, що містяться в пунктах 1 і 2, або не виконують вимог пункту 3, є серйозним порушенням цього Протоколу.

Статтею 69 Протоколу I передбачено, що на доповнення до перелічених у статті 55 Четвертої конвенції обов'язків, що стосуються постачання продовольства і медикаментів, окупуюча держава, максимально можливою мірою використовуючи наявні в неї засоби і без будь-якої дискримінації, забезпечує також одягом, постільною білизною, засобами притулку та припасами, істотно важливими для виживання цивільного населення окупованої території.

Згідно до ч. ч. 1, 2 ст. 75 вказаного Протоколу заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема катування всіх видів – фізичні чи психічні, тілесні покарання, знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Без шкоди для застосування Конвенцій і цього Протоколу серйозні порушення цих документів розглядаються як воєнні злочини (ст. 85 (5) Протоколу I).

Відповідно до ст. 8(2)(a)(ii) Римського Статуту Міжнародного кримінального суду нелюдське поводження є воєнним злочином.

Починаючи з весни 2014 року, невстановлені представники РФ спрямували свою діяльність на створення органів та установ окупаційної влади на тимчасово окупованій території Донецької області.

Однією з таких установ є т.зв. Донецький слідчий ізолятор Державної служби виконання покарань міністерства юстиції ДНР, з місцем фактичного розташування: Донецька область, м. Донецьк, Ворошиловський район, вул. Кобозєва, буд. 4.

За вищенаведених обставин громадянин України Трубіцин Ігор Іванович, обіймаючи посаду т.зв. начальника Донецького слідчого ізолятору Державної служби виконання покарань міністерства юстиції ДНР (далі – Донецьке СІЗО), діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з числа інших співробітників Донецького СІЗО (стосовно яких проводиться досудове розслідування), та перебуваючи за адресою: Донецька область, м. Донецьк, Ворошиловський район, вул. Кобозєва, буд. 4, усвідомлюючи наявність міжнародного збройного конфлікту та у зв'язку з ним, з квітня 2015 року по жовтень 2019 року вчиняв дії щодо порушення законів та звичаїв війни, створивши у приміщеннях вказаної установи такі умови утримання цивільних осіб, які є несумісними з повагою до

людської гідності, не здатні забезпечити здоров'я та добробут утримуваних осіб тією мірою, що передбачає ув'язнення, тобто становлять нелюдське поводження.

Епізод щодо Савіна В.К.

Громадянин України Савін Василь Костянтинович, 10.06.1969 р.н., перебуваючи 27.02.2015 у м. Макіївка Донецької області, будучи затриманим представниками окупаційної влади РФ та у подальшому, а саме 22.04.2015, поміщеним до Донецького СІЗО за адресою: Донецька область, м. Донецьк, Ворошиловський район, вул. Кобозєва, буд. 4, утримувався там до 03.10.2019.

При цьому, Трубіщин Ігор Іванович, як т.зв. начальник Донецького СІЗО, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з числа інших співробітників Донецького СІЗО (стосовно яких проводиться досудове розслідування), усвідомлюючи, що цивільні особи, які утримувались у вказаній установі, зокрема Савін В.К., перебувають під захистом норм міжнародного гуманітарного права, у порушення вимог ст. ст. 47, 55 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 11, 69 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, створив умови утримання Савіна В.К., за яких він у період з 22.04.2015 по 03.10.2019 утримувався у сирому приміщенні розміром 1,5х2,5м з металевими нарами та місцем для справляння фізіологічних потреб, яке постійно забивалось, що приводило до заливки камери фекаліями. При цьому потерпілий був позбавлений достатньої кількості продуктів харчування та води, яка була мало придатна до вживання, не мав можливості підтримувати належну гігієну тіла внаслідок обмеженої кількості технічної води на особу та відсутності опалення у камері.

Як наслідок, Савіну В.К. завдано фізичних та моральних страждань.

Епізод щодо Кононенко І.М.:

Громадянин України Кононенко Ігор Миколайович, 12.01.1987 р.н., 13.08.2015, перебуваючи у м. Донецьк Донецької області, будучи затриманим представниками окупаційної влади РФ та у подальшому приблизно у середині жовтня 2015 року (точна дата досудовим розслідуванням не встановлена) поміщеним до Донецького СІЗО за адресою: Донецька область, м. Донецьк, Ворошиловський район, вул. Кобозєва, буд. 4, утримувався там до 27.12.2017.

При цьому, Трубіщин Ігор Іванович, як т.зв. начальник Донецького СІЗО, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з числа інших співробітників Донецького СІЗО (стосовно яких проводиться досудове розслідування), усвідомлюючи, що цивільні особи, які утримувались у вказаній установі, зокрема Кононенко І.М., перебувають під захистом норм міжнародного гуманітарного права, у порушення вимог ст. ст. 47, 55 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 11, 69 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, створив умови утримання Кононенка І.М., за яких він у період з середини жовтня 2015 року до 27.12.2017 утримувався з іншими затриманими у сирому з пліснявою приміщенні камери з маленьким вікном під стелею та відсутністю

опалення в осінньо-зимовий період. При цьому питна вода не надавалась, у зв'язку з чим потерпілий вимушений був вживати непридатну технічну воду.

Як наслідок, Кононенко І.М. завдано фізичних та моральних страждань.

Епізод щодо Бучок В.М.:

Громадянка України Бучок Валентина Миколаївна, 13.08.1965 р.н., у лютому 2017 року, перебуваючи у м. Донецьк, будучи затриманою представниками окупаційної влади РФ та у подальшому, а саме 21.03.2017, поміщеною до Донецького СІЗО за адресою: Донецька область, м. Донецьк, Ворошиловський район, вул. Кобозєва, буд. 4, утримувалась там до 27.12.2017.

При цьому, Трубіщин Ігор Іванович, як т.зв. начальник Донецького СІЗО, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з числа інших співробітників Донецького СІЗО (стосовно яких проводиться досудове розслідування), усвідомлюючи, що цивільні особи, які утримувались у вказаній установі, зокрема Бучок В.М., перебувають під захистом норм міжнародного гуманітарного права, у порушення вимог ст. ст. 47, 55 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 11, 69 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол І) від 8 червня 1977 року, створив умови утримання Бучок В.М., за яких вона у період з 21 березня по 27 грудня 2017 року утримувалась у камері з антисанітарними умовами, в якій перебувала понаднормова кількість осіб (до 14 осіб), що призводило до нестачі кисню, з відсутністю опалення та без можливості підтримувати належну гігієну тіла. Також Бучок В.М. була позбавлена достатньої кількості продуктів харчування, оскільки раціон складався з їжі, непридатної до вживання, що призвело до втрати потерпілою 20 кг власної ваги.

Як наслідок, Бучок В.М. завдано фізичних та моральних страждань.

Епізод щодо Кулакова О.В.:

Громадянин України Кулаков Олег Володимирович, 19.07.1969 р.н., у липні 2017 року, перебуваючи в смт Нижня Кринка Макіївської міської громади Донецької області, будучи затриманим представниками окупаційної влади РФ та у подальшому, а саме 29.04.2018, поміщеним до Донецького СІЗО за адресою: Донецька область, м. Донецьк, Ворошиловський район, вул. Кобозєва, буд. 4, утримувався там до початку вересня 2019 року.

При цьому, Трубіщин Ігор Іванович, як т.зв. начальник Донецького СІЗО, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з числа інших співробітників Донецького СІЗО (стосовно яких проводиться досудове розслідування), усвідомлюючи, що цивільні особи, які утримувались у вказаній установі, зокрема Кулаков О.В., перебувають під захистом норм міжнародного гуманітарного права, у порушення вимог ст. ст. 47, 55 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 11, 69 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол І) від 8 червня 1977 року, створив умови утримання Кулакова О.В., за яких він у період з 29.04.2018 до початку вересня 2019 року (точна дата досудовим розслідуванням не

встановлена), утримувався спільно з іншими затриманими у сирому приміщенні підвальної камери розміром 4,5х2,5м та місцем для справляння фізіологічних потреб, з маленьким вікном під стелею та постійним тускним штучним освітленням, яке заборонено вимикати. Також Кулаков О.В. був позбавлений достатньої кількості продуктів харчування, оскільки раціон складався з їжі, непридатної до вживання, що призвело до втрати потерпілим 8 кг власної ваги.

Як наслідок, Кулакову О.В. завдано фізичних та моральних страждань.

Враховуючи викладене, Трубіцин Ігор Іванович, будучи т.зв. начальником Донецького слідчого ізолятору Державної служби виконання покарань міністерства юстиції ДНР, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з числа інших співробітників Донецького СІЗО (стосовно яких проводиться досудове розслідування), у порушення вимог ст. ст. 47, 55 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 11, 69 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) створив умови утримання цивільних осіб, які є несумісними з повагою до людської гідності, не здатні забезпечити здоров'я та добробут утримуваних осіб тією мірою, що передбачає ув'язнення, тобто становлять нелюдське поводження з цивільним населенням.

Крім того, за вищевказаних обставин, 01.08.2018 (точний час досудовим розслідуванням не встановлено) т.зв. начальник Донецького СІЗО Трубіцин Ігор Іванович, перебуваючи в одному з адміністративних приміщень вказаної установи за адресою: Донецька область, м. Донецьк, Ворошиловський район, вул. Кобозєва, буд. 4, усвідомлюючи наявність міжнародного збройного конфлікту та у зв'язку з ним, а також усвідомлюючи, що Савін В.К., який утримувався у вказаній установі, як цивільна особа перебуває під захистом норм міжнародного гуманітарного права, демонструючи особисту владу, з метою покарання Савіна В.К. за передачу з допомогою мережі Інтернет повідомлення Президенту України, що отримало розголос серед окупаційної влади, діючи умисно, за попередньою змовою з групою осіб з числа інших співробітників Донецького СІЗО (стосовно яких проводиться досудове розслідування), здійснили побиття Савіна В.К., а саме спільно нанесли удари по голові, верхній частині тулубу, передпліччю та ногах потерпілого.

Як наслідок, Савіну В.К. завдано фізичного болю та моральних страждань.

Враховуючи викладене, Трубіцин Ігор Іванович, будучи т.зв. начальником Донецького слідчого ізолятору Державної служби виконання покарань міністерства юстиції ДНР, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з числа інших співробітників Донецького СІЗО, у порушення положень ст. ст. 27, 31, 32, 47 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 11, 75 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) наніс удари цивільній особі, яка перебуває під захистом норм міжнародного гуманітарного права, що становить нелюдське поводження з цивільним населенням.

Таким чином, Трубіцин Ігор Іванович обґрунтовано підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Повідомлення про підозру здійснив:

Слідчий відділу розслідування злочинів,
учинених в умовах збройного конфлікту,
СУ ГУНП в Донецькій області
старший лейтенант поліції

Олександр СВИРИДОВ

ПОГОДЖЕНО

Процесуальний керівник -
прокурор відділу процесуального
керівництва та підтримання
публічного обвинувачення
управління протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного
конфлікту, Донецької обласної прокуратури

Денис ХОДУС

ПРАВА ПІДОЗРЮВАНОВОГО

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний, обвинувачений

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження, до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку, між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена угода про визнання винуватості щодо особливо тяжких злочинів, вчинених за попередньою змовою групою осіб, організованою групою чи злочинною організацією або терористичною групою за умови викриття підозрюваним, який не є організатором такої групи або організації, злочинних дій інших учасників групи чи інших, вчинених групою або організацією злочинів, якщо повідомлена інформація буде підтверджена доказами.

Про підозру мені повідомлено, письмове повідомлення про підозру і пам'ятка про процесуальні права та обов'язки підозрюваного вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний

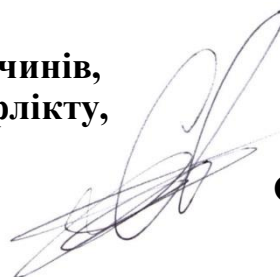
«___» год. «___» хвилин «___» _____ 2025 року.

Захисник

«___» год. «___» хвилин «___» _____ 2025 року.

Права підозрюваного роз'яснив:

**Слідчий відділу розслідування злочинів,
учинених в умовах збройного конфлікту,
СУ ГУНП в Донецькій області
старший лейтенант поліції**

Олександр СВИРИДОВ